

ח ויעש את הכיור נחשת ואת כנו נחשת במראת הצבאות אשר צבאו פתח אהל מועד: ס

8 And he made the washstand of copper and its base of copper from the mirrors of the women who had set up the legions,* who congregated at the entrance of the tent of meeting.

Rashi — כ"י

<p>and would entice him with words, saying, "I am more beautiful than you." } And by means of this } they would bring their husbands to lust, } and they cohabited with them, } and conceived and gave birth there, } as it is said (Cant. 8.5), } "Under the apple-tree I aroused thee." } And that is (the significance of) what is said, } "of the mirrors of the serving women." } And the laver was made of them (of the mirrors), }</p>	<p>ומשדלחו בדברים, } לומר: אני נאה ממך, } ומתוך כך } מביאות לבעליהן } לידי תאוה } ונזקקות להם } ומתעברות ויולדות } שם, } שנאמר (שה"ש ח): } "פחת התפוח } עזרתיה" } והוה שנאמר: } "במראות הצבאות" } ונעשה הכיור מהם, }</p>	<p>8. Of the mirrors of the serving (women) } The daughters of Israel } had in their possession mirrors } into which they looked } when they adorned themselves; } and even these they did not refrain } from bringing as a contribution for the tabernacle. } But Moses was displeased with them } for they were made for the Evil Inclination. } (So) the Holy One Blessed Be He said to him: "Accept (them), } for these } are more beloved by Me than everything else, } for by means of them } the women set up } many hosts in Egypt. } When their husbands were fatigued from the rigorous labor, } they would go and bring them } food and drink, } and give them to eat; } and then they would take the mirrors } and each one would look at herself } together with her husband in the mirror, }</p>	<p>8 במראת הצבאות. } בנות ישראל } היו כידן מראות } שראות בהן } כשהן מתקשטות, } ואף אותן לא עזבו } מלהביא לנדבת המשכן, } והיה מואס משה בהן } מפני שעשויהם ליצר הרע, } אמר לו הקב"ה: } קבל, } כי אלו } חביבין עלי מן הכל, } שעל ידיהם } העמידו הנשים } צבאות רבות } במצרים; } כשהיו בעליהן יגעים } בעבודת פרוך, } היו הולכות } ומוליכות להם } מאכל ומשתה, } ומאכילות אותם, } ונטלות המראות, } וכל אחת רואה } עצמה } עם בעלה במראה, }</p>
--	---	---	--

(2)

3)

"Given that the Mizbeach and the Kiyor seem to represent two mutually exclusive motifs, the physical proximity of these two items seems strange. How can the beauty of the mirrors harmonize with the sensation of self-criticism with which the road of the altar is bound?" ('Chumash Mesoras HaRav', Sefer Shemos, p.333)

thou make Me,	תַּעֲשֶׂה-לִּי	I will come unto thee,	אָבוֹא אֵלֶיךָ
thou shalt not build it	לֹא-תִבְנֶה אֹתָהּ	and bless thee.	וּבֵרַכְתִּיךָ:
of hewn stones;	נִזְרֹת	22. And if an altar of stone	22 וְאִם-מִזְבֵּחַ אֲבָנִים

2)

The stones weren't so nice. They could have been cut and worked on with all types of implements making them very smooth, and the *mizbe'ach* would have been a lot nicer. We can't do that, because, what is done to the *mizbe'ach*, a person tries to do to himself³¹⁴, and then the entire *inyan* of the *mizbe'ach* will be lost. The *mizbe'ach* was a mirror of a natural person, who sinned and became *tamei*, so that he could see his own reflection. ³¹⁵כִּי חֶרֶב הַנִּפְתָּ עֲלֶיהָ וְתַחֲלֶלָה, don't use a sword. Why not? Because a sword is the instrument used to smooth things, when you come to the *mizbe'ach* don't smooth yourself out before *Hashem* when you bring your *Korban Chatas*.

3)

סָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים, וְלֹא שָׁוָה לָנוּ וְאֵתָהּ צָדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ, כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאַנְחֵנוּ הִרְשַׁעְנוּ.

4)

אֵלֵהי, עַד שְׁלֹא נִוצַרְתִּי אִינִי כְדָאִי, וְעַכְשָׁו שְׁנוּצַרְתִּי כְּאֵלוֹ לֹא נִוצַרְתִּי, עֶפְרֹ אֲנִי בְחַיִּי, קַל וְחֹמֶר בְּמִיתָתִי. הֲרִי אֲנִי לְפָנֶיךָ כְּכֵלִי מְלֵא בּוֹשָׁה וּכְלִמָּה. יְהִי רָצוֹן

My God, before I was formed I was unworthy, and now that I have been formed, it is as if I had not been formed. I am dust in my life and will surely be so in my death. Behold — before You I am like a vessel filled with shame and humiliation. May it be

5)

שִׁיר הַשִּׁירִים א

ה שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאנָה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם
כְּאֵהְלִי קִדָּר כִּירִיעוֹת שְׁלֵמָה:

ר ש"י

(ה) שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאנָה וּגְרִי - אֶתֶם, רַעֲיוֹתַי, אֵל אֶקַּל כְּעֵינֵיכֶם אֶף אִם עָנּוּבִי אִישִׁי מִפְּנֵי שְׁחֹרוֹת שְׂבִי, [שְׁחֹרָה אָנִי בְּמַעֲשֵׂי תְּנָאָה אָנִי בְּמַעֲשֵׂה אַבּוּכִי. וְאֶף בְּמַעֲשֵׂי יֵשׁ מֵהֶם נְאִים, אִם לֹשׁ בִּי עוֹן הַעֲגוּל, יֵשׁ בִּי כְּנִגְדִי זְכוֹת קִבְּלַת הַחֹרָה. וְקוֹרָא לְאֵמוֹת בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם עַל שֵׁם שֶׁהִיא עֲתִידָה לַעֲשׂוֹת מִטְרוֹפּוּלִין לְכַלּוֹן כְּמוֹ שְׂנֵבָא יְחֻקָּאֵל: תַּתִּמִּי אֲתָהּ לֶךְ לְבָנוֹת

(3)

Confession of the Tithes ¹² When you will finish tithing every tithe of your produce in the third year, the year of the tithe, you shall give to the Levite, to the proselyte, to the orphan, and to the widow, and they shall eat in your cities and be satisfied. ¹³ Then you shall say before HASHEM, your God, "I have removed the holy things from the house, and I have also given it to the Levite, to the proselyte, to the orphan, and to the widow, according to all the commandment that You commanded me; I have not transgressed any of Your commandments, and I have not forgotten. ¹⁴ I have not eaten of it in my intense mourning, I did not consume it in a state of contamination, and I did not give of it for the needs of the dead; I have hearkened to the voice of HASHEM, my God; I have acted according to everything You commanded me. ¹⁵ Gaze down from Your holy abode, from the heavens, and bless Your people Israel, and the ground that You gave us, as You swore to our forefathers, a Land flowing with milk and honey."

בשעריך ושבועה וצמרת לפני יהוה אלהיך בערתי
הקדש מן הבית וגם נתתיו ללוי ולגר ליתום ולאלמנה
ככל מצותך אשר צויתני לא עברתי ממצותיך ולא
שקחתי: לא אכלתי באני ממנו ולא בערתי ממנו
בטמא ולא נתתי ממנו למת שמעתי בקול יהוה אלהי
עשיתי ככל אשר צויתני: השקיפה ממעון קדשך מן
השמים וברך את עמך את ישראל ואת האדמה אשר
נתתה לנו כאשר נשבעת לאבותינו ארץ זבת חלב
וידבש:

12-15. Confession of the Tithes. Tithes must be taken from crops, according to a three-year cycle. Every year, the first tithe is given to the Levite; during the first and second years, *maaser sheni*, the second tithe, is taken. It has a degree of sanctity and must be eaten in Jerusalem. During the third year, instead of the second tithe, a tithe known as *maaser ani*, the tithe of the poor, is taken. This cycle is repeated every three years, with the exception of the seventh [Shemittah] and fiftieth [Yovel] years, when no tithes are required. By the day before Pesach of the year after each three-year cycle, an owner must make sure that he has delivered all tithes to their proper destination, and then, on the last day of Pesach of the fourth and seventh years, he recites the confession in this passage (vs. 13-15). It is preferable to recite it at the Temple — Before HASHEM (v. 13) — but it may be recited anywhere.

מזהרין אומרה לאלקי בעודי — רב ליקומי

זוהי בחינת (ההלים קמו): אומרה לאלקי בעודי — בעודי דיקא.
הינו על-ידי בחינת העוד שלי. שאני מוצא בעצמי בחינת:
עוד מעט ואין נשע כנ"ל, על-ידי אותה הנקדה, על-ידי-יה
אוכל לומר ולהודות לה כנ"ל. והנה: אומרה — אומרה דיקא,
הינו זמירות ונגונים שנעשין על-ידי שפלקט הנקדות טובות
כנ"ל:

וכן צריך האדם למצא גם בעצמו. כי זה ידוע, שעריך האדם
לנהר מאד להיות בשמחה תמיד ולהרחיק העצבות מאד
מאד (כמבאר אצלנו פסח פצעים וכו'). ואפילו כשמתחיל
להסתפל בעצמו ורואה שאין בו שום טוב, והוא מלא חטאים,
ורואה הפעל-דבר להפילו על-ידי-יה בעצבות ומה-שחונה,
חס ושלום, אף-על-פי-כן אסור לו לפל מזה, רק צריך לחפש
ולמצא בעצמו איזה מעט טוב, כי אף אפשר שלא עשה מקמיו
איזה מצוה או דבר טוב, ואף ששפמתחיל להסתפל באותו
הדבר הטוב, הוא רואה שהוא גם-כן מלא פצעים ואין בו מהם,
הינו שרואה שגם המצוה והדבר שבקדשה שזכה לעשות הוא
גם-כן מלא פניות ומחשבות נרות ופגמים הרבה, עם כל זה אף
אפשר שלא יהיה באותה המצוה והדבר שבקדשה איזה מעט
טוב, כי על-פל-פנים אף שהוא, על-פל-פנים היה איזה נקדה
טובה בהמצוה והדבר טוב שעשה, כי צריך האדם לחפש
ולבקש למצא בעצמו איזה מעט טוב כדי להחיות את עצמו
ולבוא לידי שמחה כנ"ל, ועל-ידי-יה ששחפש ומוצא בעצמו

אורח חיים, הלכות השכמת הבוקר, א:א'

יתגבר בארי לעמד בבקר לעבודת בוראו שיהא הוא מעורר השחר הג"ה שיתיה ה' לנגדי תמיד זה כלל גדול בתורה וכו':

כי איתא בדברי רבנו ז"ל (בסימן רפ"ב) שכשאדם מתחיל לחפש עצמו ורואה שהוא רחוק מאד מהשם
יתברך, והוא מלא חטאים ופגמים הרבה, ונדמה לו שהוא רחוק מטוב, אזי הוא צריך לחפש ולבקש
ולמצא בעצמו איזה טוב אף אפשר שלא עשה איזה טוב מימיו ואף שהוא רואה שגם מעט הטוב שעשה
הוא מלא פצעים, כי מערב בפסלת הרבה, אף-על-פי-כן אי אפשר שאין בו איזה נקדה טובה על כל פנים
וכן יחפש וימצא בעצמו עוד איזה טוב ואף שזכה הטוב גם כן מערב בפסלת הרבה, אף-על-פי-כן על כל
פנים יש בו איזה נקדה טובה וכן יחפש וימצא בעצמו עוד איזה נקדות טובות ועל-ידי זה שדן את עצמו
לכף זכות ומוצא בעצמו נקדות טובות עדיו, אף-על-פי שעשה מה שעשה ופגם מה שפגם, על-ידי זה הוא
יוצא באמת מן חובה ונכנס בכף זכות באמת, ועל-ידי זה יכול לזכות לתשובה וזה בחינת (תהלים ל"ז)

וְזוּ בְחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנֵה, כִּי כְּשֶׁאֲדָם רוּאָה שְׂרָחוֹק מֵהֶשֶׁם יִתְבַּרַךְ וְכוּ', זֶה בְּחִינַת שְׁנָה, שֶׁהִיא אֶחָד מִס' בְּמִיתָה, וְכִשְׁמַחֲפֵשׁ וּמִבְקֵשׁ וּמוֹצֵא בְּעֵצְמוֹ אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה עֲדִין וּמִסִּיָּה וּמִשְׁמַח אֶת עֵצְמוֹ וּמְעוֹרֵר אֶת עֵצְמוֹ לְעִבְדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ עַל-יְדֵי זֶה, זֶה בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנֵה, וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים ב') ה' מָה רַבּוּ צָרֵי רַבִּים וְכוּ', הֵינּוּ הַצָּרִים שֶׁל הַנֶּפֶשׁ שֶׁהֵם הַחֲטָאִים וְהַפְּגָמִים שֶׁל כָּל אֶחָד, שֶׁזֶה עֵקֶר צְרוֹת הָאָדָם, וְכִשְׁהֵם מִתְגַּבְּרִים עַל הָאָדָם ח"ו, אֲזִי הֵם רוֹצִים לְהַפִּיל אוֹתוֹ לְגַמְרֵי ח"ו, כְּאִלוּ אֵין לוֹ עוֹד שׁוֹם תִּקְוָה ח"ו, וְזֶהוּ (שִׁם), "רַבִּים אוֹמְרִים לְנַפְשִׁי אֵין יְשׁוּעָתָה לוֹ בְּאֵלֵקִים סְלֵה" וְאֲזִי הוּא בְּבְחִינַת שְׁנָה כִּנ"ל וְזֶהוּ (שִׁם), "אֲנִי שִׁכַבְתִּי וְאִישְׁנָה" כִּי זֶה בְּחִינַת שְׁנָה כִּנ"ל, אֲבָל בְּאֵמַת הָאָדָם אֲסוּר לִיאֵשׁ עֵצְמוֹ, וְצָרִיר לְהִתְגַּבֵּר לְעוֹרֵר מִשְׁנִיתוֹ עַל-יְדֵי הַמַּעַט טוֹב שֶׁמוֹצֵא בְּעֵצְמוֹ עֲדִין כִּנ"ל וְזֶהוּ (שִׁם), "הַקִּיצִיתִי כִּי ה' יִסְמְכֵנִי", שֶׁאֲנִי מִתְגַּבֵּר וּמִתְעוֹרֵר מִשְׁנִיתִי, כִּי אֵינִי מֵיאֵשׁ עֵצְמִי עֲדִין כִּי ה' יִסְמְכֵנִי, כִּי הַנִּקְדָּה טוֹבָה שֶׁאֲדָם מוֹצֵא בְּעֵצְמוֹ, זֶה בְּחִינַת אֵלֵקוֹת, כִּבְיָכוֹל, כִּי כָל הַטוֹב מֵאֵתוֹ יִתְבַּרַךְ, כִּי אוֹרִיָּתָא וְיִשְׂרָאֵל וְקוּב"ה כּוֹלָא חַד, נִמְצָא כְּשֵׁישׁ בְּיִשְׂרָאֵל אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה, דְּהֵינּוּ אֵיזָה מִצְוָה אוֹ דְּבָר טוֹב, זֶה הַטוֹב הוּא אֶחָדוֹת גְּמוּר עִמּוֹ יִתְבַּרַךְ, כִּי (תְּהִלִּים קמ"ה:ט') טוֹב ה' לְכָל, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (שִׁם ל"ג), "טַעֲמוּ וִירְאוּ כִי טוֹב ה'", כִּי כָל הַטוֹב שֶׁנִּמְצָא בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא הוּא הַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבַּרַךְ וְזֶהוּ (שִׁם ב'), "כִּי ה' יִסְמְכֵנִי", הֵינּוּ הַנִּקְדָּה הַטוֹבָה שֶׁאֲנִי מוֹצֵא בְּעֵצְמִי, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֵלֵקוֹת בְּחִינַת טוֹב ה' לְכָל, זֶה הוּא סוּמָךְ אוֹתִי וּמְקִיץ אוֹתִי מֵהַשְּׁנָה וְאֲזִי (שִׁם ב') לֹא אֵירָא מִרְבּוֹת עִם אֲשֶׁר סָבִיב שְׁתוּ עָלַי, כִּי שׁוֹב אֵינִי מִתְּרָא מֵהֶם אָף-עַל-פִּי שֶׁהֵם כְּמָה רַבּוֹת פְּגָמִים וְחֲטָאִים שֶׁעוֹמְדִים עָלַי לְהַפִּילֵנִי ח"ו, כִּי מֵאֲחֵר שֶׁאֲנִי מוֹצֵא בְּעֵצְמִי עוֹד אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה, עַל-יְדֵי זֶה אֲנִי מִתְעוֹרֵר מֵהַשְּׁנָה, וְעַל-יְדֵי זֶה אֲנִי נִכְנַס בְּאֵמַת לְכַף זְכוּת וְעַל-יְדֵי זֶה אֲצַקָּה לְתִשְׁבּוּהָ וְכוּ' כִּנ"ל, כִּי כָל הַרַע נִדְּחָה מִפְּנֵי מַעַט הַטוֹב שֶׁמוֹצֵא בְּעֵצְמוֹ וּמִסִּיָּה וּמִרִים אֶת עֵצְמוֹ בְּזֶה, כִּי מַעַט מִן הָאוֹר דוֹחָה הַרְבֵּה מִן הַחֹשֶׁךְ, כִּי־דוּעַ וְזֶהוּ בְּחִינַת (שִׁם קל"ט) הַקִּיצִיתִי וְעוֹדִי עִמָּךְ, עַל-יְדֵי הַעוֹד מַעַט וְכוּ' שְׁלִי, דְּהֵינּוּ הַנִּקְדָּה טוֹבָה כִּנ"ל בְּחִינַת אֲזַמְרָה לְאֵלֵקֵי בְּעוֹדִי כִּנ"ל וְזֶהוּ "וְעוֹדִי עִמָּךְ", הֵינּוּ הַעוֹד מַעַט שְׁלִי שֶׁהוּא עֲדִין עִמָּךְ כִּנ"ל, עַל-יְדֵי זֶה "הַקִּיצִיתִי", כִּי זֶה בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה כִּנ"ל: